

PROBLEMY Z FAŁSZYWYMI NAUCZYCIELAMI

Tekst przewodni: 2 Kor 10,4.

Zakres studium: 2 Kor 10-12.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie: Wyobraź sobie, że uczestniczysz w górskim obozie wędrownym wraz z niewielką grupą innych podróżników. Teren jest surowy i trudny, w powietrzu unosi się gęsta mgła, a ty nie znasz dobrze szlaku. W pewnej chwili na waszej drodze pojawia się pewny siebie mężczyzna. Ma na sobie mundur strażnika narodowego parku przyrody, jest wyposażony w łączność radiową i ma przy sobie dokładne mapy okolicy. Po chwili rozmowy mężczyzna informuje was, że wybraliście niewłaściwą drogę i nakazuje wam podążać za nim ścieżką na skróty wiodącą na właściwy szlak.

Z poczuciem ulgi ruszacie w ślad za nim. Mężczyzna idzie pewnie, opowiadając przy tym o uratowanych przez siebie turystach. Wydaje się, że zna każdy kamień na ścieżce. Jednak po godzinie ścieżka zaczyna się zwężać, staje się coraz bardziej niebezpieczna i nie wygląda dobrze. Ktoś sprawdza wasze położenie przy pomocy systemu GPS i uświadamiacie sobie, że wasz „przewodnik” nie prowadzi was w bezpieczne miejsce. Przeciwnie, prowadzi was na zupełnie pustkowie, w dzicz.

Owszem, wygląda na pewnego siebie, brzmi przekonująco, ale tak naprawdę nie jest przewodnikiem, a niestabilną psychicznie osobą przebierającą się w mundur i nabierającą ludzi na szlaku. Skutki zawierzenia temu psychopacie mogą się okazać fatalne.

Paweł miał do czynienia z podobnym problemem, który poruszył w 2 Kor 10-12. Fałszywi nauczyciele przeniknęli do Kościoła podając się za apostołów, przemawiając z udawaną charyzmą i rzekomym autorytetem. Jednak głosili Jezusa w sposób odbiegający od rzeczywistości i odводzili ludzi od prawdy.

Paweł reagował na to nie tyle bronieniem samego siebie, ile chronieniem Kościoła przed zwiedzeniem i duchowym zagrożeniem ze strony uzurpatorów, którzy zachowywali pozory autentyczności, ale byli dalecy od prawdy.

Tematy lekcji: W tej lekcji podkreślimy i omówimy trzy ważne tematy poruszone w 2 Kor 10-12, starając się odpowiedzieć na pytanie, jak powinniśmy radzić sobie z duchowymi oszustami i fałszywymi nauczycielami.

1. Obrona apostołowskiego autorytetu. Paweł zaczyna bronić swojej służby, odpowiadając na oskarżenie, iż jest odważny w listach, ale słaby w konfrontacji twarzą w twarz (2 Kor 10,1-2.10).

2. Zagrożenie ze strony fałszywych apostołów. Paweł wyraża troskę z powodu faktu, iż zbór koryncki jest odwodzony od szczerego poświęcenia się Chrystusowi (2 Kor 11,2-3).

3. Duchowa walka. Paweł podkreśla, że jego broń nie jest z tego świata, ale jest to oręż duchowy, mający Bożą „moc burzenia warowni” (2 Kor 10,4).

Część II: Komentarz

1. Tło - publiczni oratorzy w Koryncie w I wieku n.e.: W I wieku zbór koryncki był stosunkowo młodą, różnorodną społecznością w bogatym, niemoralnym i filozoficznie usposobionym mieście zdominowanym przez grecki sposób myślenia. Jako ważne miasto portowe Korynt przyciągał mnóstwo poglądów religijnych, nauczycieli i przedstawicieli szkół filozoficznych. W takim środowisku powszechnym zjawiskiem było to, że popularni greccy nauczyciele, w tym zwłaszcza retorzy, filozofowie i sofisci, zarabiali na życie wykładami, prywatnymi lekcjami i mentorowaniem, które oferowali zamożnym mieszkańcom miasta. Wartość nauczyciela była mierzona stawkami, których się domagał. Protagoras za swoje nauki żądał sutej zapłaty, a Izokrates prowadził elitarną szkołę, na którą było stać tylko najbardziej zamożnych studentów. Status liczył się ponad wszystko, a nauczyciele tacy jak Gorgiasz wygłaszali złożone publiczne mowy, by przyciągnąć zamożnych studentów. Nawet Dion Chryzostom krytykował takich ludzi, twierdząc, że „są oni jak aktorzy na scenie, występujący nie w imię prawdy, ale dla pieniędzy i poklasku” (*Mowy*, 32.11).

Siłę retoryki kojarzono zazwyczaj z męskością i władzą. „Mężczyzna, który ubiegał się o przywództwo stanowisko w rzymskim świecie I wieku był niemal nieustannie oceniany pod kątem swojego męskiego zdecydowania i siły zarówno przez audytorów jak i przez rywali” (Jennifer Larson, *Paul's Masculinity*, w: „Journal of Biblical Literature”, t. 123, 1/2004, s. 87).

W takim środowisku Paweł miał do czynienia z opozycją ze strony fałszywych nauczycieli w Koryncie. Ci misjonarze żydowskiego pochodzenia, który Paweł ironicznie nazywa „arcyapostołami” (2 Kor 11,5; 2 Kor 12,11), atakowali Pawła pod pretekstem braku zdolności oratorskich, wytykali mu jego cierpienia oraz to,

że nie pobierał zapłaty za swoją służbę, to znaczy zachowania, które według greckich standardów uchodziły za niestosowne. Ci fałszywi nauczyciele głosili ewangelię bardziej legalistyczną, opartą na uczynkach, obnosili się ze swoim rzekomym duchowym doświadczeniem i nosili ze sobą listy polecające, by chwalić się swoimi dokonaniem. Ich wpływ zagrażał czystości ewangelii i skłaniał Kościół do osądzania przywódców według zewnętrznych sukcesów zamiast Chrystusowej pokory. Paweł świadomie sprzeciwiał się temu wpływowi pracując jako rzemieślnik szyjący namioty (Dz 18,3) i głosząc ewangelię bez zapłaty (2 Kor 11,7-9), nawet jeśli niektórzy postrzegali te praktyki jako przejawy słabości. Paweł przypominał Koryntianom, że w przeciwieństwie do niego ci fałszywi nauczyciele robili z nich niewolników i wykorzystywali ich (2 Kor 11,20).

2. Obrona apostołskiego autorytetu: W 2 Kor 10-11 Paweł zdecydowanie broni swojego apostołskiego autorytetu i służby przed krytyką i fałszywymi naukami. W 2 Kor 10 Paweł odnosi się do zarzutu, iż „listy wprowadzą waży się i mocne, lecz jego wygląd zewnętrzny lichy, a mowa do niczego” (2 Kor 10,10). Podkreśla przy tym, że jego autorytet pochodzi wprost od Chrystusa, a nie opiera się na jego sile ani mądrości. Zaznacza wyraźnie, że jego chlubić się nie wynika z pychy, gdyż „chlubić się (...) będziemy (...) tylko w tej mierze, jaką nam Bóg wyznaczył, byśmy mogli dotrzeć aż do was” (2 Kor 10,13). Paweł wyjaśnia, że nie chlubi się tym, co wykraczałoby poza zakres jego misji, ani nie porównuje się z innymi. Jego autorytet jest definiowany wolą Bożą, a wszelkie uznanie, jakie otrzymuje, ma na celu postęp dzieła ewangelii w tych zadaniach, które Bóg mu wyznaczył (2 Kor 10,15-16). Podczas gdy niektórzy uważali, że Paweł nie robi wielkiego wrażenia przy osobistym spotkaniu, jego listy odzwierciedlają powagę jego misji, a on sam był gotowy działać zdecydowanie w razie potrzeby (2 Kor 10,11).

W 2 Kor 11 Paweł wyraża swoją „zazdrość” o Koryntian, to znaczy szczerą, opiekuńczą miłość do nich. Obawia się, że mogą oni zostać sprowadzeni na manowce przez fałszywych apostołów (2 Kor 11,2-3). Ci fałszywi apostołowie udają „sługi sprawiedliwości” (2 Kor 11,15). W rzeczywistości są zwodniczy i niebezpieczni. Paweł ostrzega, że tacy ludzie są jak szatan, który udaje „anioła światłości” (2 Kor 11,14; w 2 Kor 11,3 nawiązał do węży, który zwiódł Ewę), a ich nauki wypaczają ewangelię. Zatem apostoł wzywa Koryntian, by byli czujni i uważni. Przypomina im, że jego służba jest oparta na uczciwości i prawdzie Chrystusa, w przeciwieństwie do działalności zwodniczych kaznodziejów (2 Kor 11,13).

2. Zagrożenie ze strony fałszywych apostołów: W 2 Kor 11 Paweł porusza kwestię zagrożenia, jakie w Kościele powodują fałszywi apostołowie. Przy okazji mówi także o zbożnej zazdrości, wypaczaniu ewangelii oraz zwiedzeniu ze strony duchowych przywódców. Apostoł rozpoczyna od wyrażenia głębokiej troski o chrześcijan w Koryncie. Obawia się, że zostaną oni odwiedzeni od szczerzego oddania się Chrystusowi (2 Kor 11,2-3). Paweł ostrzega przed tymi, którzy głoszą innego Jezusa i inną ewangelię. Napomina Koryntian, by pozostali wierni nauce, którą przyjęli na początku (2 Kor 11,4). Bezpośrednio rzuca wyzwanie fałszywym apostołom, opisując ich jako fałszywych kaznodziejów, którzy udają jedynie przedstawicieli Chrystusa (2 Kor 11,13). Paweł porównuje ich postawę do postawy samego szatana, który zwodząc podaje się za anioła światłości (2 Kor 11,14).

Aby wyraźnie ukazać przeciwieństwo, Paweł sarkastycznie stosuje ton wypowiedzi swoich przeciwników, obnażając ich głupotę i chlubiąc się prześmiewczo ze swoich cierpień dla Chrystusa (2 Kor 11,21-30). Czyniąc to ukazuje zwodniczy charakter fałszywych nauczycieli, podkreślając, że ich samochwalstwo stanowi zaprzeczenie autentycznej ofiarności i słabości, które Paweł dobrowolnie wyrażał w swojej służbie. Ponadto w 2 Kor 12 Paweł wspomina otrzymaną wizję Nieba, ale celowo unika chlępienia się nią (2 Kor 12,1-6). Mówi o „ciemni wbitym w ciało” danym mu po to, by zachować go w pokorze, i w tym kontekście podkreśla, że moc Boża okazuje się w pełni na tle ludzkiej słabości (2 Kor 12,7-10). Paweł przypomina Koryntianom, że w jego służbie przejawiały się oznaki prawdziwego apostołstwa - cierpliwość, znaki i cuda (2 Kor 12,12). Swoją niesamolubną motywację przeciwstawia egocentryzmowi fałszywych nauczycieli. Wyraża głębokie pragnienie budowania wierzących kosztem osobistych poświęceń, aby nie być dla nich ciężarem. Ta postawa świadczy o szczerzej trosce Pawła o zbór i jego poświęceniu dla duchowej pomyślności wierzących (2 Kor 12,14-18).

4. Duchowa walka: W 2 Kor 10,4 Paweł podkreślił, że walka, w której uczestniczy, nie jest toczona przy pomocy ziemskiego oręża, ale duchowego, który „ma moc burzenia warowni dla sprawy Bożej”. Werset ten ukazuje koncepcję walki duchowej, w której wrogiem nie są ludzie ani ziemskie potęgi, ale siły duchowe, siły ciemności i zwiedzenia usiłujące obalić prawdę ewangelii. Paweł nie mówi tu o żadnych fizycznych walkach czy ziemskich zmaganiach, ale o niewidzialnej walce, w której uczestniczą wierzący starając się żyć zgodnie z Bożą prawdą w świecie pełnym przeciwnych ideologii i fałszywych nauk. W 2 Kor 11,13 Paweł zwraca uwagę na fałszywych apostołów i ich nauki. Mówi o nich jako „pracownikach zdradliwych, którzy tylko przybierają postać apostołów Chrystusowych”, ale wypaczają ewangelię i zwodzą ludzi. Ci fałszywi nauczyciele są częścią warowni wroga, które Paweł usiłuje rozbić. Ich zwodnicze argumenty i nauki są jak twierdza wzniesiona przeciwko prawdzie Chrystusa i utrzymująca ludzi w duchowej niewoli.

Wyrażenie „dla sprawy Bożej” w 2 Kor 10,4 podkreśla fakt, że moc do tej duchowej walki pochodzi od Boga i jest skuteczna dlatego, iż jest zgodna z Jego boską władzą i celem. Nawiązanie Pawła do niszczenia warowni wroga oznacza podważanie silnie bronionych argumentów, ideologii i wzorców myślenia przeciwnych prawdzie. W kontekście służby Pawła takie burzenie warowni obejmowało przeciwstawienie się fałszywym apostołom i ich naukom głoszącym „innego Jezusa” i „inną ewangelię” (2 Kor 11,4). Ci fałszywi nauczyciele posługiwali się manipulacją i zwodzeniem, by podważyć prawdziwe przesłanie Chrystusa, a Paweł rozumiał, że taki fałsz buduje duchowe warownie w umysłach wierzących. Warownie te mają znaczenie metaforyczne, a oznaczają wzorce myślowe i światopoglądy, które prowadzą do duchowego ucisku oraz trzymają ludzi w niewoli grzechu i fałszu.

Część III: Zastosowanie

Omówcie poniższe pytania w kontekście wszystkiego, czego nauczyliście się z 2 Kor 10-12.

1. Paweł nazywa dobroczynność „łaską”. Jak zmienia to nasz sposób myślenia o dobroczynności i szczodrości?
2. Jakie są niektóre współczesne przykłady „innego Jezusa” i „innej ewangelii”, o których Paweł wspomina w 2 Kor 11,4? Jak możemy rozpoznać, że ktoś wypacza i przekręca prawdę?
3. W 2 Kor 10,7.10 czytamy, że Koryntianie osądzali Pawła po zewnętrznym wyglądzie i sposobie przemawiania. Dlaczego niebezpieczne jest ocenianie duchowego autorytetu na podstawie charyzmatyczności, wyglądu czy krasomówstwa?
4. Na czym polega prawdziwy duchowy autorytet według Pawła? Czym różni się od świeckiego przywództwa?
5. W 2 Kor 10,3-5 Paweł mówi o obalaniu argumentów i poddawaniu myśli w posłuszeństwo Chrystusowi. Jak możemy aktywnie strzec naszych umysłów i wierzeń przed fałszywymi naukami?
6. Jak myślisz, dlaczego Paweł zwrócił uwagę na swoje cierpienia jako rzekomy powód do chełpienia się, a nie na swoje duchowe doświadczenia? Czego uczy nas to o ocenianiu przywódców?
7. Dlaczego ludzie czasami tolerują a nawet podziwiają fałszywych nauczycieli? Co sprawia, że fałszywe nauki religijne jawią się ludziom jako pociągające?
8. Czy osobiście spotkałeś się z „fałszywym nauczycielem” i błędnymi naukami? Jaki był skutek tego spotkania? Jak rozpoznałeś fałsz i czego nauczyłeś się z tego doświadczenia?



MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.
www.adwent.pl
- **Materiał do „Czasu misji”**:
<https://adwent.pl/czas-misji>

dział: Studium biblijne

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia